

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSIRERADT

MAGASIN

NORDENS STÖRSTA GÅNGGRIFT VID KARLEBY. — AMATÖRFOTO, P. LINELL, STOCKHOLM

16:DE ÅRG

DEN 4 JULI 1915.

N:o 40

Foto. Carl Larsson, Gefle.

skedd: omty: 25/10/1915

V. Folin

VICTOR FOLIN †.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Den 16 Juni ingick underrättelse, att f. d. ledamoten af första kammaren, f. disponenten vid Hammarby sulfittfabrik Victor Folin på natten aflidit af lunginflammation i sitt hem i huvudstaden.

Med honom förlorade vårt land en af sina mera betydande industrimän, hvilken framför allt inlagt förtjänst om vår cellulosa-tillverknings utveckling till den höga ståndpunkt den numera intager, men äfven en man, hvars krafter i betydande mått tagits i anspråk för allmänna uppgifter.

Clas Eric Victor Folin var född i Stockholm den 28 oktober 1850. Sin egentliga teoretiska utbildning erhöll han vid Tekniska skolan i Norrköping, från hvilken han utexaminerades 1868. Efter att där-efter ha gått några år som elev vid Holmens pappersbruk begaf han sig till Tyskland och Belgien, där han under åtskillig tids praktik förvärfvade sig en omfattande och grundlig kännedom om den moderna papperstillverkningstekniken. Efter återkomsten till Sverige år 1873 hade han någon tid anställning som verkmästare vid Jössefors' pappersbruk, men begaf sig snart ånyo utomlands, i det han år 1875 kallades att mottaga en befattning som chef för ett pappersbruk i Turkiet. Vistelsen här blef emellertid ej heller långvarig; det drog upp till det rysk-turkiska kriget och redan 1876 se vi Folin åter i Sverige, denna gång som ledare af tillverkningen vid Munkedals pappersbruk. Här stannade han i sju år, men flyttade 1883 till Billeruds sulfittfabrik och hade därmed öfvergått till den industri, af hvilken han kom att ägna huvudparten af sin lifsgärning.

Under sitt sysslande med cellulosa-fabrikationen härstädes lyckades Folin utexperimentera en tillverkningsmetod, som väsentligt skilde sig från den annorstädes använda och som i förhållande till denna var i synnerlig grad arbets- och tidsbesparande. Numera användes denna metod, för hvilken det på grund af de däri ingående tekniska detaljerna icke är lätt att här redogöra, vid de flesta liknande fabriker, men då för tiden var Folin ensam om den och bragte den med stor framgång till användning vid Hammarby sulfittfabrik vid Storvik, vid hvilken han genast från denna anläggnings trädande i drift 1888 mottog disponentbefattningen, som han innehade ända till 1906 och på hvilken han nedlade sin mannaålders bästa kraft.

På Hammarby har han på ett vackert sätt hugfäst sitt minne, i det han på sin silfverbröllopsdag gjorde en stor donation af aktier i bolaget, hvilka vid försäljning inbragte ett belopp af icke mindre än 150.000 kr. Af dessa medel bildades en fond, hvaraf afkastningen skall användas till understöd åt behövande arbetare eller tjänstemän vid Hammarby eller deras efterlevande enkor.

På hösten 1905 hade Folin af Gäfleborgs läns landsting blifvit invald i första kammaren, i hvilken han under tre år kvarstod som ledamot. Af kammaren hedrades han bl. a. med val till suppleant i konstitutionsutskottet, i hvilken egenskap han fick tillfälle att inlägga ett godt ord för den grundlagsändring, som gaf kvinnan behörighet att befordras till vissa statstjänster. "Man talar om", yttrade han, "att kvinnan skulle dragas från hemmen och de sysslor, som hemmen föra med sig; men vi måste betänka, att det är så många kvinnor, som icke få bilda hem, och det skulle vara bra hårdt, om dessa icke skulle på något annat sätt få göra sig till nyttiga samhällsmedlemmar, då de visa håg och fallen-

het att tillägna sig därför erforderliga kunskaper". Härmed hade Folin otvivelaktigt pekat på hvad som är kärnan i de numera från vissa håll så häftigt bekämpade krafven från kvinnans sida att bli likställd med männen t. ex. vid sökande af lärare-befattningar vid de allmänna läroverken.

Men i öfrigt var Folin en konservativ man, kanske närmast en högerman af gammalliberal typ. Han uppträdde i sitt jungfrutal mot 1906 års k. proposition om en ångpannelag, emedan det låge i ägarens eget intresse att öfva kontroll med sina ångpannor, medan en statskontroll skulle visa sig oerhördt både kostsam och besvärande. Han var 1907 icke med på att begära en lagstiftning om åläggande för ägare af skogsmarker att å dem införa uthållighetsbruk, emedan han fann det olämpligt och opraktiskt, om myndigheterna skulle börja ingripa och reglera skogsafverkningen för den enskilde, under det å andra sidan det ligger i skogsägarens eget intresse att afverka rationellt. Han uttalade sig också mot den norrländska vanhädslagen: han undrade om det icke vore större skäl att för framtiden tänka på att ha råvara till trämasseindustrien "i stället för att taga reaktionära steg och söka driva upp landtbruket, som icke kan tänkas i Norrland hafva raison d'être". För järnvägsförslaget Järna-Norrköping talade han med värme. "Jag skall vara glad", sade han, "när den tiden kommer, att vi behöfva bygga hela vårt stambanenät dubbelspårigt, ty det skulle vara en ypperlig utveckling i vårt land. Om vi på kartan se på utlandets större huvudstäder och på de järnvägar, som utgå däriifrån, så se vi, att de likna stora spindelnät. Hafva dessa banor kommit till utan orsak? Och hur ser vår huvudstad i detta fallet ut? Vi ha endast ett fåtal banor, som utgå häriifrån, och behöfva nog många flere, och ju flere banor dess bättre. — I Sverige borde man se till, att alla vägar bära till huvudstaden på den allra kortaste vägen. När det finnes banor, som bilda tvenne sidor i en triangel, så är det oftast klokt att äfven bygga den tredje sidan, och det är hvad man i detta fall bör göra".

Anteckningarne ur riksdagsprotokollen ge en god bild af den hädangångnes klara tankegång, sinne för realiteter och varma intresse för vår industri och landets ekonomiska framåtskridande.

Efter att 1906 ha lämnat disponentbefattningen vid Hammarby flyttade Folin till Stockholm, där han var bosatt omväxlande med på en af honom inköpt egendom å Värmdön. Utom för riksdagsmannauppdraget togs han här i anspråk för hvarjehanda offentliga så väl som enskilda förtroende-värf. Han har sålunda varit styrelseledamot i exportföreningen, cellulosa-föreningen och svenska arbetsgifvareföreningen förutom i enskilda bolag. Af regeringen insattes han bl. a. i den viktiga dikningslagstiftningskommittén o. s. v.

Personligen efterlämnar Folin minnet af en synnerligen redbar och duglig person, som helt gick upp i det arbete han hade för händer. I det enskilda lifvet gjorde han sig dessutom bekant för en mindre vanlig hjälpsamhet mot dem, som af verkligt behöf vände sig till honom. Hans frånfälle har därför också framkallat sorg och saknad i vida kretsar.

Närmast sörjes Folin af efterlevande maka, född Widergren, samt en fosterdotter, Frida, gift med löjtnanten vid Helsingre regemente Knut Delin.

STUDENTMÖTET VID ÅTVIDABERG.

627

Foto. Thorin, Åtvidaberg.

KRONPRINSPARET (X) BESTYRELSE OCH DELTAGARE. Gruppfoto från det stora mötet den 18 Juni.

Klick: Bengt Sjöforsparre

Sjätte svenska studentmötet med kristligt program hvilket hållits på Åtvidaberg har pågått under dagarne den 14—20 juni och räknat omkr. 150 deltagare. Vid öppningshögtidigheten hölls korta anföranden af dr Karl Fries, biskop J. Personne och professor Seved Røbbing. Mötesprogrammet för de följande dagarne upptog föredrag af bl. a. professorerna Lehman och Sam Clason, docent K. B. Westman, studentvärldsförbundets sekreterare miss Ruth Rouse m. fl. samt däriämte bibelstudier och diskussioner. Äfven en del utfärder företogs. Den 18 juni öfvervoros förhandlingarne af kronprinsen och kronprinsessan, hvilka då de på morgonen anlände till Åtvidaberg på stationen mottogs af en deputation från studentmötet anförd af mötets ordf. dr Fries. På e. m. uppvaktades kronprinsparet som under besöket gästade fr. h. Adelsvärd på Adelsnäs af samtliga mötesdeltagare. I sitt svarstal på ett af dr Fries hållet hälsningsanförande betonade kronprinsen den viktiga mission den svenska kristliga studentrörelsen har att fylla bland Sveriges ungdom.

Foto. Björklingson, Jönköping.

KVINNORNAS RÖSTRÄTTSMÖTE I HUSQVARNA. Ellen Key talar vid Visingsö slottsruiner.

Klick: Bengt Sjöforsparre

De svenska kvinnornas tredje allmänna rösträttsmöte öppnades den 19 juni i Kvinnornas hus i Huskvarna under liflig anslutning af rösträttstresserade kvinnor från alla delar af landet. Sedan vederbörliga val förrättats, vidtogs föredrag och diskussioner med ett flertal framstående kvinnliga föredragshållare i talarestolen: dr Gulli Petrini, dr Alma Sundqvist, fru Frigga Carlberg, seminarieadjunkten fru Jenny Welander m. fl. Påföljande dag företogs mötesdeltagarne en utfärd till Visingsö, där ett offentligt rösträttsmöte anordnats vid Visingsborgs slottsruin med föredrag af bl. a. Ellen Key som till ämne valt: "Kvinnovilja och kvinnomakt". På e. m. ägde avslutningsmöte rum i rådhusets stora sal i Jönköping, hvarefter följde afskedssamkväm i stadsparken, vid hvilket Huskvarnaföreningen utöfvade värdskapet.

Till konungen och statsministern afsände mötet telegram, hvori, under hänvisning till att kvinnorna i öfriga nordiska länder nu äga rösträtt, framhölls, att ett beaktande af de svenska kvinnornas rösträttskraf skulle innebära ett tecken på tillit till landets kvinnor.

HEMBYGDSPÄSTEN VID TORUP.

Den stora hembygdsfästen den 19–21 juni i Bokskogen vid Torups slott i Skåne, anordnad till förmån för Bara, Hyby och Möllebergs Röda-korsförening, räknade som deltagare även kronprinsen och kronprinsessan, hvilka ditrest från sitt närbelägna slott Sofiero och på det för dem kända vinnande sättet fritt och otvunget rödde sig bland mängden af fästdeltagare från närbelägna städer och kringliggande landsbygd, de senare i stor utsträckning iförda den gamla vackra Bara-dräkten. Den vällyckade tredagarsfästen hade ett rikt och omväxlande program med folkdanser, lekar och andra gouterade folköjen. I de tabläer öfver fosterländska motiv, som förekommo vid fästen och lifligt senterades af publiken, medverkade bl. a. friherrinnan Ellen Cederström med deklamation. Bland sevärdheterna vid fästen äro att anteckna en omfattande utställning af vackra hemslöjdsalster, väfnader, knypplingar m. m. samt därjämte en strax utanför skogen befintlig skyttegraf med tillhörande varggropar och taggrädsstängsel, hvilken dagarne förut i öfningssyfte anlagts af ett på fälttjänstföning varande kompani infanteri.

1. KRONPRINSPARET OCH TORUPS SLOTTSFRU, FRIHERRINNAN COYET, f. Cederström. 2. KRONPRINSESSAN BESÖKER ANLAGDA SKYTTEGRAFVARNE, LEDSGAD AF ÖFVERSTEN FRIHERR B. CEDERSTRÖM. 3. FRIHERRINNAN ELLEN CEDERSTRÖM (X) VID TOMBOLAN. 4. VÄFSALEN MED ARBETEN FRÅN BARA HÄRAD. Friherrinnan Coyet (X). Foto. Küller, Malmö

HOTELLBRANDEN Å FURUSUND.

HOTELLET
FÖRE OCH UNDER
BRANDEN

En våldsam elds-
våja härjade på
midsommardagen
Furusunds badort
i Stockholms skär-
gård och ödelade
det största hotell-
komplexet på platsen,
Stora Hotellet. Elden
utbröt vid half 10-tiden
på morgonen, innan
ännu de flesta af
det 100-tal midsommarfirande
stockholmare,
som till sista plats
bebodde hotellet,
voro uppstigna.

Hotellet var en
stor trevånings
träbyggnad, in-
rymmande ett 60-
tal rum och elden
spred sig med en
utomordentlig
snabbhet från ett
rum i nedre bot-
ten, där en kull-
kastad spritlampa
anses vara orsa-
ken till eldens
uppkomst. Gästerna
väcktes af ropet
"elden är lös", och ett par
besinningsfulla
städerskor rusade
upp i den öfversta
våningen samt
varskodde de där
boende. De flesta

Foto. Du Rietz, Sthlm.

måste rädsla sig ur
den brinnande
byggnaden i bara
nattdräkten.

Som rök och eld
omedelbart fyllde
hotellets trapp-
uppgångar måste
flertalet af de i
öfre våningen bo-
ende rädsla sig ge-
nom fönstren.
Flera klättrade ned
för stuprännorna.
Ett tiotal måste
handlöst kasta sig
till marken och
blefvo mer eller
mindre svårt skada-
de. Närvarande
läkare togo hand
om de skadade, af
vilka ett par, fru
Wuester och frö-
ken Maule, i mo-
torbåt måste föras
till Stockholm i
och för sjukhus-
vård. De hade
ädragit sig kompli-
cerade ben-
brott. Byggnad-
en nedbrann till
grunden inom half-
annan timme. Den
var försäkrad för
300,000 kr. De
flesta hyresgästerna
förlorade sina
tillhörigheter, och
åtskilligt af dyr-
bara nipper och
juveler blef lågor-
nas rof.

Kl. 6:45. Bengt Sjöberg

Amatörfoto. H Ahlin, Uppervud.

DET SVÅRT HEMSÖKTA MELLERUD EFTER BRANDEN.

Kliche: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre, Sklm.-Gbg.

En förödande eldsvåda härjade natten till den 20 juni köpingen Mellerud på Dalsland. Elden, hvilken uppstod i en af byggnaderna vid huvudgatan, antägligen genom själfantändning af kemikalier, spred sig med våldsamt häftighet till de närliggande boningshusen, hvilka jämväl lades i aska. Icke mindre än sju byggnader inrymmande fiertalet af kö-

pingens affärer nedbrunno till grunden. Endast med yttersta svårighet lyckades man förhindra eldens spridning till kvarteren på andra sidan huvudgatan, där byggnaderna flera gånger fattade eld. Den genom eldsvådan vållade skadan beräknas till omkr. 300,000 kr.

MÖTET.

FÖR HVAR 8 DAG AF **HJALMAR BERGMAN.**

En dag i den kalla månaden mars satt änkekommerserådinnan Stava Broms vid fönstret i sin kammare, ett soligt söderrum vid Stora Torget. Framför sig på bordet hade hon en påbörjad patience och en uppslagen postilla. Det är möjligt, att hon läste, det är möjligt, att hon grubblade öfver korten, och det är också möjligt att hon sof i solskenet. Ty änkekommerserådinnan var till den ålder kommen, då sömnen smyger på tå, ställer sig på lur bak länstolen, böjer sig tyst fram öfver stolskarmen och sluter ögonen utan att begära lof. När därför mamsell Anne-Charlotte Broms trädde in i kammaren utan att först knacka, blef gumman något förargad och sade:

— Ack Anne-Charlotte, hvarför skulle du störa mig? Jag satt just och tänkte på din framtid.

Anne-Charlotte neg och bad om ursäkt. Kommerserådinnan valde en stund mellan postillan och paciencen men bestämde sig för den senare. Och hon sade under det att hon blandade korten:

— Det är minsann inte lätt att stå ensam i världen med en liten tossa till sondotter. Min söta har varit något nyckfull på sistone. Humöret har sprungit in i april, fast gud ska veta att den leda mars sitter kvar i knutarna. Hu, hvad det är kallt. Anne-Charlotte är svärmisk och stursk tillika. Det är just, hvad hon är, en riktig nippertippa. Hvad är det nu hon sitter och fingrar på?

Anne-Charlotte drog en ring af fingret. Det var en silfverring med sju blå stenar i form af stjärnor. Anne-Charlotte räckte den till farmor, och gumman slog ut lorgnetten och betraktade ringen utan och innan.

— Jaså den, sade hon. Ja, den fick jag af salig Broms på själfva trolofningsdagen. Vill Anne-Charlotte inte bära den längre? Nå det är ett ganska enkelt smycke och inte efter senaste smaken —

Anne-Charlotte böjde sig fram öfver bordet och fingrade på korten. Hon sade:

— Det vet kära farmor, att jag inte har något smycke, som jag tycker bättre om. Men nu är det så, att en person har begärt att få ringen —

— Nå, det var ju blygsamt, afbröt kommerserådinnan. Men min söta ska lämna korten i fred och i stället säga mig namnet på den där personen —

— Ack farmor minns honom inte, sade Anne-Charlotte. Han är styrman på fartyget Hansa. Men det är en duktig person, det sägs allmänt, så det lär inte töva, förrän han får eget fartyg. Förrästen heter han Wallmarck, Börje Wallmarck. Men kära farmor kan rakt inte minnas —

— Jo, sade kommerserådinnan, om det är den unga karlen med bruna polisonger som sprang här i fjol vinter, så minns jag honom. Han sprang här så titt och tätt, att jag måtte taga af gångmattorna för att inte få dem alldeles utslitna. Och det säger jag dig Anne-Charlotte, att han har kommit tillbaka till staden —

— Farmor behöfver inte vara orolig, sade Anne-Charlotte. Han reser i morgon och kommer väl aldrig igen.

Och när hon hade sagt detta, sjönk hufvudet ned mot bordet, och Anne-Charlotte brast i gråt. Men kommerserådinnan skötte sina kort med mycken skicklighet. Och just som paciencen gick ut hade Anne-Charlotte upphört att gråta. Och kommerserådinnan hade icke blott skött sina kort, hon hade

också i tysthet uppställt alla nödiga frå, or. Och Anne-Charlotte hade icke blott ljutit de bittraste tårer, hon hade också i tysthet beredt sig på kära farmors frågor. Förhöret kunde begynna.

Bemålde Wallmarck var alltså den person, som önskade sig ringen. Och kanske gingo hans önskingar än vidare? Kanske önskade han sig hela Anne Charlotte med hull och hår? Var det så?

Ja, det var nog så.

Och hade Anne-Charlotte icke sagt honom, att hon var en åldrig farmors enda tröst här i livet? Hade hon sagt honom, att hon var denna farmor så mycken tacksamhet och kärlek skyldig, att hon väl aldrig skulle kunna gälda sin skuld? Hade hon sagt honom, att det skulle vara den svartaste otacksamhet att övergifva farmor?

Hon hade sagt det.

Bravo! Och han den blygsamme ynglingen hade kanske sagt henne, att den stora kärleken ej erkänner annan skuld än den till älskaren? Han hade kanske sagt henne, att en gammal käring inte får stå i vägen för två unga människors lycka? Hvaba?

Han hade inte alls sagt så —

Men han hade menat så! Och hade då icke hon, Anne-Charlotte Broms, med afsky vändt sig från en person, som hvarken hyste vördnad eller tillgifvenhet för hennes farmor?

Jo, hon hade vändt sig från honom. Men icke med afsky —

Jaså inte med afsky. Hon hade kanske gifvit honom hopp?

Eljes hade han förtviflat.

Ack en sådan gås! Förtvifla! Men farmors förtviflan, den rörde henne icke?

Jo, den rörde henne djupare än allt annat. Just därför hade hon beslutat att icke gå till mötet —

Ett möte! Hvar då? När?

I lusthuset. I afton.

Herr Skapare! Han hade då inte en tanke på hennes hälsa? En marsafton i lusthuset! Och där skulle hon falla i hans armar?

Hon skulle inte alls ha fallit i hans armar. Hon skulle helt tyst ha räckt honom ringen som tecken, att han kunde hoppas —

På farmors död?

Här bröts förhöret andra gången af Anne-Charlottes gråt, och farmor läste en sida i postillan, allt under det hon blandade korten till en ny patience.

Men när sidan var läst och korten blandade var det Anne-Charlotte, som tog till orda.

— Farmor, sade hon, jag går inte till lusthuset. Ringen får han vara utan och mig också. Säg, är det beskedligt af honom att vilja skilja mig från kära farmor, som jag är skyldig allt? Om han hölle mig rätt kär, som han säger, skulle han icke försätta mig i en sådan vända.

Där ser du, sade farmor. Nu har du fått upp ögonen, Anne-Charlotte. Ack en sådan egoistisk person! Salig Broms skulle ha skämts att försätta mig i en sådan dilemma. Och ändå höll han inte särdeles mycket af mig, det bedyrar jag. Föräldrarna ställde om partiet. Men denne Wallmarck, som vill locka dig att förglömma fjärde budet, han bleive säkert ett huskors. Ringen tar jag, och för din svaghets skull vill jag läsa in dig i kammaren öfver kvällen. Så får han frysa ensam i lusthuset, herr Wallmarck.

Och så skedde. Mamsell Anne-Charlotte satt i kammaren bak riglad dörr. I ugnen brann en brassa, och hon vände bränderna med tången och vände dem igen och vände dem hela kvällen. När

bara askan var kvar och slocknande kol, kastade hon tången och sprang bort till dörren. Men dörren var stängd, och alla dörrar i hela huset voro stängda utom lusthusdörren. Den slog marsvinden upp och slog igen och slog upp och igen. Och lika hårdt slog Anne-Charlottes hjärta. Allt var Wallmarckens fel, som försatt henne i sådan vända. Till slut kastade hon sig framstupa öfver bädden och steg icke ens upp, när kära farmor kom för att bjuda god natt.

Den natten blef lång och dagen blef lång. Det blef många långa nätter, många långa dagar. Ack Wallmarcken glömmar mig snart, tänkte Anne-Charlotte, men jag glömmar honom aldrig.

Och hon tänkte:

Farmor är ju ändå gammal —

Längre vågade hon inte tänka den gången.

Men en dag i april, just en dag, då våren tycktes nära, blef farmor liggande i sängen. Anne-Charlotte satt bredvid och läste högt ur postillan. Plötsligt sätter farmor sig upp i sängen, hon ger Anne-Charlotte en knuff, så att hon tappar postillan och säger:

Nu Anne-Charlotte känner jag, att det är slutet, som kommer. Nej minsann om han lurar mig längre doktorn. Det är slutet, det känner jag.

Ack, tänker Anne-Charlotte, i det hon böjer sig ned efter boken. Om det för mig vore slutet! Men för mig är det början. Jag skall sitta vid bordet med patienten och postillan. Och alla dagar skola börja och sluta på samma sätt år efter år efter år —

Och hon tänkte:

Om nu farmor dör, hvad tjänade det då till — ?

Längre vågade hon icke tänka den gången.

Men dagen därpå säger farmor:

— Gud vare tack att du inte gick till lusthuset den där kvällen, Anne-Charlotte. Du hade tagit lungnoten på dig.

Då kan Anne-Charlotte inte längre hejda hvarken tankar eller ord. Utan hon säger:

— Det hade väl varit bättre för mig, kära farmor, än att lefva ett gjädjelöst lif —

Men gumman tycker inte så. Det är bara prat, säger hon, allting annat är bättre än att dö. Hade jag tagit pelsen på mig i stället för din rundskurna kappa —

— När hade farmor min rundskurna kappa? frågar Anne-Charlotte.

— Den där kvällen i lusthuset. Du må tro att jag frös, säger gumman, jag trodde aldrig att det skulle ta så lång tid.

Anne-Charlotte säger:

— Farmor kunde väl ha nöjt sig med att jag inte gick dit. Wallmarck visste, hvad det betydde. Han hade nog inte närt några falska förhoppningar —

— Nej, det hade han nog inte, upprepar gumman. Men det vill jag säga dig, Anne-Charlotte, att Wallmarck gjorde mig förbluffad. Han talade väl och med känsla, det måste jag säga, men hade salig Broms sagt hälften så mycket tokerier, så hade jag aldrig vågat gifva mig.

— Blef kära farmor ledsen på honom?

— Inte till en början, Anne-Charlotte. Men när han ville ta mig i famn, tyckte jag att det gick för långt.

— Kanske att han inte kände igen farmor?

— Nej kanske han inte gjorde det. Men jag kröp bakom soffan, jag.

— Hvad gjorde Wallmarck då, farmor?

— Han kröp efter, Anne-Charlotte. Han talade mer på en timme än salig Broms under en mans-

Forts. å sid. 639.

DET FRANSKA FLYGAREANFALLET MOT KARLSRUHE.

ETT STORT HÅL I EN GATA, DÄR EN AF BOMBERNA TRÄFFADE.

Enligt senast ingångna autentiska meddelanden om det franska *bombardemanget af Karlsruhe* utförde därvid tvänne aeroplan, hvilka skilde sig från den öfriga fiendtliga luftflottan, ett direkt angrepp mot det storhärtiliga slottet och nedkastade bomber öfver den flygel, som innesluter storhärtiliginnan Louise' våning och där Sveriges drottning under sitt besök i Karlsruhe äfven bodde. Den första bomben slog ned endast ett 80-tal steg från drottningens rum, och vid den våldsamma explosionen öfverhöljdes h. m:t, som vid tillfället stod framme vid fönstret, af glasskärfvor från de söndersprängda rutorna. Omedelbart därefter följde en ny bomb, hvilken äfven den anställde betydande skada.

Efter fotografier. *Lidande omgifna öfverflygare*
 Öfverst: DROTTNING VIKTORIA BESÖKER JÄMTE SIN MODER, ÄNKESTORHERTIGINNAN AF BADEN, EN AF DE SVÄRT HEMSÖKTA BUTIKERNA. Man ser flera märken i väggen efter de franska bomberna.

Nederst: EN MÄRKLIG NYHET VID DE FRANSKA BOMBERNA. Propellerblad vid bombhylsan, hvilka genom sina svängningar under luftfärden ge bomben större träffsäkerhet. Funnen på ett hustak i Karlsruhe.

Efter fotografier.

Lidande omgifna öfverflygare.

PÅ VAKT MOT FLYGARANFALL.

Öfverst: JÄTTETRANSPORTER AF RYSKA KRIGSFÅNGAR TAGNA UNDER STRIDERNA I GALIZIEN OCH NU PÅ FÄRD GENOM KARPATERNA.

Nederst: EN ERÖFRAD RYSK STÄLLNING VID SAWADOW-STRYJ-VÄGEN.

VÄRLDSKRIGET.

Kampen om Lemberg och Lembergs återeröfring af de förbundne utgör den fyrtyosjunde krigsveckans stora tilldragelse. Den 19 juni, vid utgången af den föregående veckan, var ställningen sådan: Mackensens trupper hade sedan någon tid segerrikt ryckt fram öfver området norr om järnvägen mellan Przemysl och Lemberg, riktande sin kraft dels mot norr och dels mot öster, med Zolkiev och Janov som närmaste mål på högra flygeln; till vänster om Mackensen och skyddande hans flank och rygg opererade ärkehertig Josef Ferdinand på östra Sanstranden i riktning mot och förbi Tarnograd innanför polska gränsen. Söder om Mackensen åter, på andra sidan vägen Przemysl-Lemberg gick Boehm Ermollis österrikiska trupper fram,

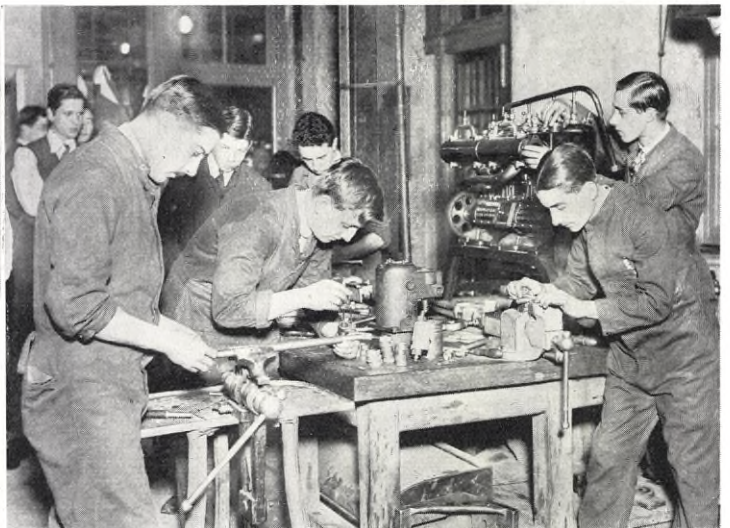

Efter fotografier.

Skildrad enligt Sjöföretagarna.

Öfverst:
INREGISTRERINGSBYRÅ I LONDON där anmälningar till medverkan i arbete för tillverkning af ammunition inlämnas. Affärsmän och anställda synas vilja taga frågan så allvarligt som möjligt och använda sina fritider för att personligt deltaga i själva tillverkningen.

Nederst:
ETT SENASTE PORTRÄTT AF AMMUNITIONSMINISTERN MR LLOYD GEORGE, som organiserar lösningen af den brydsamma ammunitionsfrågan.

ELEVER VID EN AF LONDONS TEKNISKA SKOLOR I ARBETE FÖR KRIGSÄNDAMÅL.

efter att ett par dar förut ha stormat staden *Moc-siska*. Längre söderut stod general *Linsingens* arméer längs Dniestr, och längre nedåt floden general *Pflanzer* med sina trupper. Längs hela Dniestr-linjen gjorde ryssarne det kraftigaste motvärn, på sina ställen tvingande österrikarne att gå tillbaka; väster om Lemberg drogo de sig där emot ständigt tillbaka, om ock under hårda strider, för att taga ställning bakom den som mycket stark ansedda *Grodek-linjen* ett par och 20 km. väster om Lemberg, där en rad af små sjöar, förbundna af *Verczyca-an*, bildar en naturlig position. Redan på rapporterna af den 20 lät det emellertid, som om ryssarne icke länge skulle bli kvar i dessa ställningar. Boehm-Ermollis trupper trängde fram på södra sidan af staden, och i norr hade Mackensen nått fram till Zolkiev och Janov, hotande ryssarnes Lemberg-armé med kringränning. De västra och nordvästra yttre verken utanför staden stormades den 21: och den 22

Foto. Norberg, Sjöm. Klubb: Bengt Sjöförsvarare
K. S. S. S. NYA UTLOTTNINGSBÅT, en 75 Kvm. skärgårds-kryssare konstruerad af ing. A. Nygren.

på eftermiddagen gick *Lembergs fall* i uppfyllelse. Det var österrikiska trupper som hade äran af att först tåga in i staden. De sista ryssarne hade kort förut af-tågat österut, som det vill synas i god ordning. Vid veckans utgång är det ännu ovisst, hur läget i Galizien skall utveckla sig; man frågar sig, om ryssarne ha en ny ställning i reserv och nya trupper och tillräcklig ammunition att föra fram, eller om de skola trängas långt in i Ryssland mot Kiev och Odessa, eller slutligen om en koncentration mot norr blir resultatet, hvarigenom en ny front skulle bildas längs floden Bug med fästningen Brest-Litovsk som stödjepunkt. Emellertid pågå striderna längs Dnjestr, där dock österrikarne på ilera ställen gått öfver till norra stranden.

För öfrigt har ingenting af någon vikt inträffat på den östra fronten.

Från den västra krigsskådeplatsen är icke häller annat att meddela än ett fortsättande af den

Efter fotografi

TYSK HJULSPORT UNDER BRINNANDE KRIG. De årliga täflingarne om Berlins stora pris försiggingo häromdagen såsom vanligt och under utomordentlig anslutning.

Klubb: Bengt Sjöförsvarare

MONFALCONE, den af italienarne intagna staden. I midten synes det berömda klocktornet.

envisa franska offensiven på Ar-rasajsnittet, där striden dag och natt sedan många veckor rasat utan att ge annat resultat än att här och hvar en skyttegraf byter ägare och på sin höjd tyskarne tränges några hundra meter tillbaka. Öfvervägande är det artilleriet som är

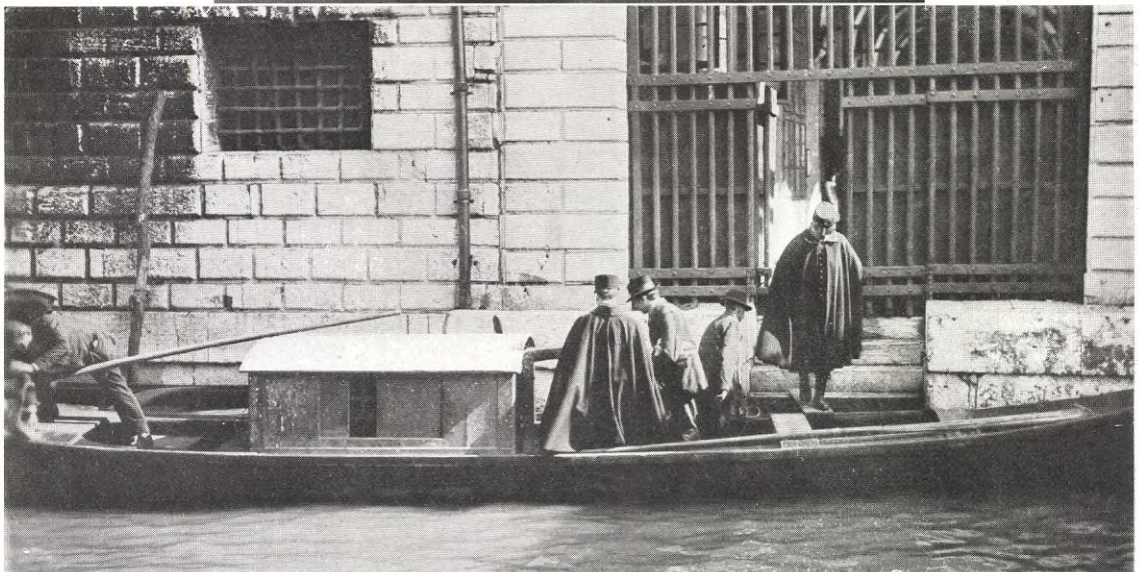

Vidstående bild:

HERTIGEN AF AOSTA, konungens kusin, jämte gemål, född prinsessa af Orleans, och barn. Hertigen är general i armén och befälhafvare i kriget.

verksamt. Den franska offensiven har under veckan gifvit sig tillkänna äfven på andra delar af fronten, i Lothringen, där strider ha stått på Meusehöjder-na, och i Elsass,

Forts. å sid. 638.

Efter fotografier.

SPIONFRUKTAN. En misstänkt österrikare föres från fängelset i Venedig till kriggrätten.

Klubb. N:o 4. B. 1897. Sjöförsvar, Skiss Öbg

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

• Data å nästa sida.

P. V. S. THAM.
Provinsialläkare. — Gamleby.
70 år 6 Juli.*

O. W. GIBSON.
Regementsläkare. — Stockholm.
60 år 1 Juli.*

G. W. PAULI.
Konstnär. — Stockholm.
60 år 2 Juli.*

A. J. LINDEGREN.
Arkitekt. — Stockholm.
55 år 3 Juli.*

I. R. E. FRIBERGER.
Nytjänad professor i prakt. med.
v. Upsala univ.*

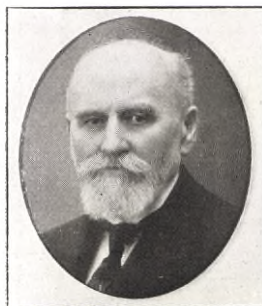
N. H. NILSSON-EHLE.
Nytjänad professor v. Lunds
universitet.*

B. A. L. HOLMBERG.
Nytjänad professor v. Tekn.
Högskolan.*

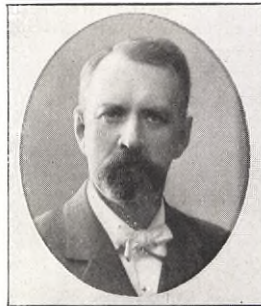
G. R. FÄHRÆUS.
Rektor. — Stockholm.
50 år 25 Juni.*

E. L. HENSCHEN.
Bankdirektör. — Upsala.
70 år 6 Juli.*

C. F. CRAMÉR.
Bankdirektör. — Stockholm.
60 år 2 Juli.*

L. JEPSSON.
F. d. Grosshandlande. — Engel-
holm. 55 år 28 Juni.*

W. KULLGREN.
Stadsmäklare. — Göteborg.
50 år 23 Juni.*

G. I. KORSELL.
Rådmän. — Norrköping.
55 år 27 Juni.*

A. B. C. D. HOLM.
Kyrkoherde, Fil. lic. — Göteborg.
50 år 28 Juni.*

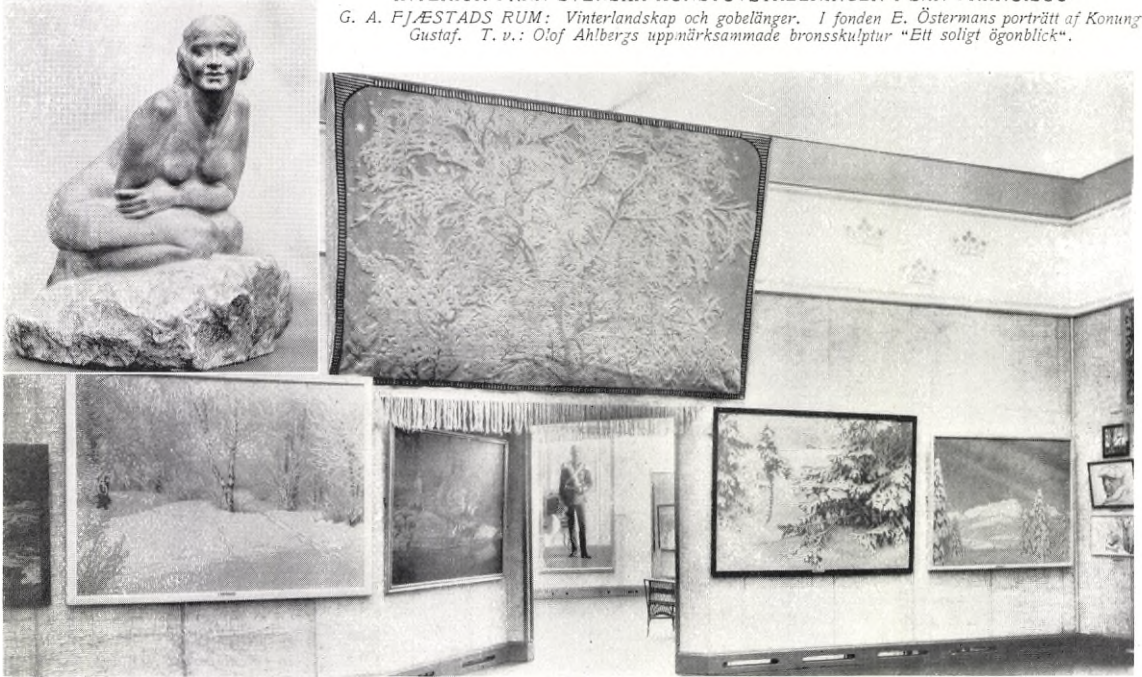
C. A. AHLBECK.
Trafikchef. — Karlshamn.
50 år 30 Juni.*

S. ABERSTÉN.
V. Bibliotekarie, Fil. Dr.
Göteborg. 50 år 1 Juli.*

INTERIÖR FRÅN SVENSKA KONSTUTSTÄLLNINGEN I SAN FRANCISCO

G. A. FJÄSTADS RUM; Vinterlandskap och gobelänger. I fonden E. Östermans porträtt af Konung Gustaf. T. v.: Olof Ahlbergs uppmärksammade bronskulptur "Ett soligt ögonblick".

I anslutning till den svenska konstutställningen på Panama Pacific International Exposition i San Francisco skriver vår specielle utställningskorrespondent: "Ett hjärtligt tack till de svenska konstnärerna för att de komma den långa vägen hit ut med denna vackra jubelhälsning från vårt kära hemland — från Norrlands skogar, ner till det tysta, drömyllda Skåne-landet, som gömmer på så många riken från en längre sedan svunnen barndomstid. De ha änyo sagt oss, att Sverige har namn, hvilkas klang länge ljudit öfver världen, och de ha alla änyo hemburit en ny kulturseger af sitt land. När man ser denna utomordentligt praktfulla konstutställning och dess odisputabla framgång härute, måste vi vara stolta öfver att de svenska konstnärerna vetat att ytterligare bestä Sveriges anseende som en stormakt inom konstvärlden.

(TILLHÖR VECKANS PORTRÄTTGALLERI.)

PER THAM. Stud.-ex. 63, med. dr. 77, distr. läk. i Söderfors 74, i Danmemora 80, sedan 91 prov. läkare i Tjums distr. Led af kyrko- o. skolråd,

OSCAR GIBSON. Stud.-ex. 74, med. lic. 83, läkare v. läns cellfång, i Stockholm sedan 94, bat. läk. v. Göta ligg. 96—03, reg. läk. v. Upl. inf. reg. 03—05, v. Vaxh. gren reg. 05—09, v. Positionsart. sedan 09. Läkare v. blindinst. å Tomtebodan sedan 06.

GEORG PAULI. Elev v. Konstakad. 71—75, stud. utomlands t. 88; kommissarie v. konstnärstills. i Stockholmsutställn. 86 o. 90, förestånd. i Göteborgs musei målarskola 93—97, freskomålare och Sveriges förste kubist. Af senare arbeten erinras om väggmålningarna i Jönköpings läroverk. B. ografi o. portr. årg. V:4 o. VI:41.

AXEL LINDEGREN. Stud.-ex. 80, afg. ex. fr. Tekn. högsk. 84, fr. Konsthögsk. 87, Stat. resestipend. 88—92. Anst. som förste bitr. arkitekt v. operabyggn. 93—96, v. rikshyggn. 97—1900. Arkitekt i Öfverint. omb. sedan 88. Sedan 96 privatarkitekt i Stockholm. Har främst egnat sig åt kyrkorestaureringar dervid är att erinra om det nyligen avslutade betydande arbetet med den Tessinska Fredrikskyrkan i Karlskrona; har för Statens räkning uppgjort ritning; art. flera större anlägg. i Stockholm o. landsorten.

RAGNAR FRIBERGER. F. 65, stud.-ex. 83, med. dr. 03, docent 04, professor i pediatrik o. prakt. med. v. Upsala univ. 13; har i dagarne utbytt denna professor mot den i prakt. medicin hvilken genom prof. Forssners bortgång blifvit ledig o. med hvilken följer uppdraget som öfverläkare v. Akad. sjukh. med. aid. Intendent v. Sättra brunn sedan 06.

HERMAN NILSSON-EHLE. F. 73, stud.-ex. 91, fil. dr. 09, docent i botanik v. Lunds univ. s. å; anst. 1900 som ledare af hvet- o. hafreförädlingen v. Sveriges utsädesfören. v. Svalöf. Kallades 09 t. professor i växtförädling v. Deutsche k. böhm. landtwirtschaftl. Akademie i Tetschen, men antog ej kallelsen. Medl. af permanenta internat. komm. f. brännlig-hetskongresser 11, tilldelad hygien. utställn. i Dresden dipl. 11. Har genom sina prakt. vetenskapl. forskningar i hög grad gagnat det svenska jordbruket. Led. af Laudtbr.-akad. I dagarne utnämnd t. professor i botanik v. Lunds univ.

BROR HOLMBERG. F. 81, stud.-ex. 99, fil. dr. 06, docent i kemi v. Lunds univ. s. å; sedan 09 förordn. att meddela undervisning i allm. kemi f. stud. inom medicinska fakult. I dagarne utnämnd t. professor i organisk o. analyt. kemi v. Tekn. högskolan.

RUDOLF FÄHRÆUS. Stud.-ex. 83, fil. dr. 91, adj. v. Norra lat. inlärov. i Stockholm 1900, lektor vid högre k. lärarinnesemin. 04, rektor där s. å. läroverksråd 09—14, änyo rektor v. semin. fr. o. m. innev. år. Hist. o. pedagog. förf.

ESAIAS HENSCHEN. Stud.-ex. 62, Direktör v. Föreningsbankens kontor i Upsala 97—14, led. af dess styr. 98—14, därefter dir. o. styr. ordf. v. Mälarsbankens kontor B. i Upsala, ordf. o. jourh. led. af styr. f.

Norra Roslags o. Upsala stadshypoteksfören. sedan 10. Stadsfullmäktig sedan 89, stadsrevisor 93—13, god man f. tillsyn å förmynderskap sedan 93, v. ordf. i styr. f. Upsala epid. sjukh., led. af fattigv.-styr. Led. af brandst.-komm. f. fastigh. sedan 93.

LAMBERT JEPSSON. Mångårig led. af stadsfullm. o. drätselkammare. v. ordf. i styr. f. sparbanken. Ord. i styr. f. missionsällsk. Bibeltrogna vänner. Stadens ombud i Engelh.—Klippans jernv. a.-b.

WILLGODT KULLGREN. Stud.-ex. 82, anst. a. stadsmäkl.-kontor i Göteborg, utn. t. stadsmäklare der 90, etabl. egen affär 04, hvilken numera vunnit anseende o. betydighet som en af de största i vårt land. Led. af styr. f. Börsällskapet i Göteborg, styr.-led. i A. b. Göteborg. tom-rättskassa, v. ordf. i styr. f. Göteborgs teaterfören., en af stift. af A. b. Hemtjänad, led. af styr. f. Granit a.-b. C. A. Kullgrens enk. — Har gjort en del donationer t. läroverk o. värdanst. i tuberk. barn.

GUSTAF KORSELL. Stud.-ex. 78, hofr.-ex. 85, v. h'd. 87, ända stadsnot. i Norrköping 89, förste 98, just. rådmän der sedan 01. Led. af drätselkamm. 02—09, dess ordf. 06—08.

ALBIN HOLM. Stud.-ex. 84, fil. lic. 91, teol. kand. 94, proför 95, disar. f. lektorat 96, prestv. 94, kyrkoh. i Svalöf 97, i Göteborgs Annedals-församl. sedan 03. Miss.-styr. omb. f. Lunds stift 05—08.

SIMON ABERSTEN. Stud.-ex. 84, fil. dr. 96, e. o. b.bl. aman. v. Göteborgs stadsbibliotek 93, v. bibliotekarie der 06. Har skött vestra Svergs folkbildn.-förbunds vandr.-bibliotek sedan 03, förestånd. f. förbundets föreläs.-verksamhet sedan 11.

Forts. fr. sid. 636.

dar fransmännen trängt ytterligare ett stycke fram genom *Fechtdalen*. *Engelsmännen* ha varit mera passiva under samma vecka. Afsikten med hela denna våldsamma attack på tyskarnes linjer ha tydligen varit att afläyta en del af bördan för ryssarne, som icke orkat bära den starka prässningen i Galizien. Nu, då ett faktiskt resultat här uppnåtts i och med Lembergs fall, förljudes också, att *tyskarne transportera stora truppmassor öfver till den hårdt ansatta västfronten*.

På *den italienska fronten* idel småstrider längs Isonzoiloden och i bergpassen. Vid *Dardanelerna* ha de allierade återupptagit aktionen den 23, men som vanligt ha inga större resultat kunnat inberättas. Från *sjökriget* föreligger ingenting anmärkningsvärdt.

Bland *de politiskt märkliga företeelserna* är att nämna rykten om en *stigande oro i Ryssland*, en allt lidelsefullare ton i *den tyska diskussionen om särskildt undervattenskriget och förhållandet till Amerika* (som bl. a. hade till följd, att "Deutsche Tageszeitung" indrogs för ett par dagar), och att *Lloyd George* synes ha gått i land med den svåra uppgiften att reda ut Englands ammunitionsproblem.

Forts. fr. sid. 631.

ålder. Jag kunde ju ha afbrutit svadan, men när han inte kände igen mig, så ville jag inte röja mig med rösten. Han kallade mig för Anne-Charlotte.

Hvad gjorde farmor då?

— Jag frös, min stumpa, jag frös alldeles förskräckligt. Men jag stannade kvar ändå, för jag ville ändtligen veta, hur det skulle sluta. Jag har aldrig varit med om något möte förut. Salig Broms hade inte tid. Och det kan jag förstå nu, att han inte hade krafter heller. Nåja, bevars väl, hade det varit varmare i luften — Men många möten skulle jag inte orka med. Till sist föll han på knä.

— Föll Wallmarck på knä?

— Ja, när jag kröp fram på andra sidan soffan, sprang han bort till dörren och föll på knä. Han ville inte, att jag skulle gå min väg, förstår du. Hade han inte legat där midt i mänskenet, så hade olyckan aldrig hänt.

— Hvilken olycka, farmor?

— Att jag förkyldde mig. Man ska vara bra varmblodig för att ligga så där i en öppen dörr i mars månad. Jag gick fram och drog honom i luggen för att väcka honom till besinning. Då slog han armarna om lifvet på mig. Lyckligtvis hade jag tre schalar under kappan, så att han inte kände hur mager jag är —

— Hvad gjorde farmor då?

— Min docka, jag luggade honom. Jag luggade honom så mycket jag orkade. Men jag måtte ha förlorat handlaget. Han påstod, att jag smekte honom, och att han nu var säker på min kärlek. Och så begärde han ringen som underpant på att jag alltid skulle älska honom. Hvarför nyper du mig i armen, Anne-Charlotte?

— Farmor!

— Ja, det må du säga! Farmor! Det är lätt för dig att bannas, som ligger på din varma kammare och drar dig. Jag frös så jag kände det ända in i lungorna. Hvad skulle du ha gjort i min ställning? Mina krafter är inte stora, och den där unga karlin höll mig som i ett skruistäd. Jag kunde ha sagt honom, att jag var Anne-Charlottes farmor, och att han inte behöfde hålla så hårdt efter som jag kommit dit för att be honom dra till Hecklefjäl! Men då hade jag fått skämmas. Jag hade redan låtit honom komma fram med en hel del lättsinniga ord, som en dame i min ålder inte bör tolerera. Nej, jag hade nog ingenting annat att göra än att spe'la rollen till slut.

— Farmor!

— Farmor — farmor — skrik inte, min docka. Du hade inte redt dig bättre du. Tio grader kallt, korsdrag och en karl, som inte vill släppa. Jag gaf honom ringen. Nu är det sagdt. Men du behöfver inte vara ledsen för det, Anne-Charlotte. Du kan skriva till honom och säga, att han begagnande sig af din värnlösa ställning tvingat dig. Eller också kan du helt enkelt berätta alltsammans, säga att det var jag som gaf honom ringen. Jag medger, att det generar mig en smula, men det kan inte hjälpas. Och då skall du också skriva, att han bar sig tarfligt åt. För — Anne-Charlotte — nu ska du höra hvad karl han är. Tror du, han höll sitt löfte? Tror du, han släppte mig? Nej min docka! Tvärtom kramade han mig tio gånger värre. Och då, Anne-Charlotte blef jag verkligen ond. Ja, jag blef ursinnig. Låt vara, att jag något lättsinnigt gifvit mig i denna leken, förledd af min nyfikenhet. Men att klockan nio på kvällen i ett mörkt och dragigt lusthus maltraiteras af en karlsperson, som påstår att han älskar mina skrumpan kinder och sura ögon, det är för mycket. Och jag tror verkligen att jag i nästa ögonblick skulle ha

drifvit gunstig herrn på örat. Men då kände jag någonting —

— Hvad kände du farmor?

— Ja, jag vet inte. Det var kanske bara det, att döden just då rörde vid mitt bröst. Men det kändes inte oangenämt, Anne-Charlotte. Det var någonting mildt. Kanske kom jag att tänka på salig Broms. Fast det tror jag inte. Jag grät du, tänk! Det hade jag glömt, hur det kändes. Och där står jag, Anne-Charlotte, och gråter och stryker honom öfver håret.

Men du ska inte behöfva skämmas länge öfver mig, min docka, för det varade gudskelot inte länge. Den välsignade karlen lyfte nämligen på hufvudet och säger mig rätt i ansiktet:

— Anne-Charlotte, när din farmor är borta, kommer jag och hämtar dig.

Det säger han mig just då jag som bäst känner dödens finger. Då gitte jag inte förstå mig längre utan sade:

— Ja gör han det Wallmarck. Gumman leiver inte öfver varen.

Men du skall inte tro, Anne-Charlotte, att detta förbluffade honom, vare sig orden eller den skrofliga rösten. Nej du skall inte inbilla dig att han hörde någonting annat än sina egna eder, som han nu förnyade i många former och under upprepade omfamningar. Hade han icke kommit på den idén att omfamna mig i en annan ställning, så hade jag frusit ihjäl i hans armar. Nu begagnade jag mig af det ögonblicket då han reste sig, slet mig lös och försvann i mörkret.

Och på det hela taget min kära Anne-Charlotte har ingen olycka skett. Jag har fått en klarare föreställning om ett kärleksmöte än hvad salig Broms kunde skaffa mig. Jag kan inte säga, att det var behagligt, men det berodde kanske på min ålder och på temperaturen.

Och hvad dig beträffar så kan du endera skriftligen återfordra din ring, skyllande på ett beklagligt missstag. Eller också kan du vänta till dess att vintern och farmor äro borta. Då har du din älskare här igen. Så mycket kan jag garantera.

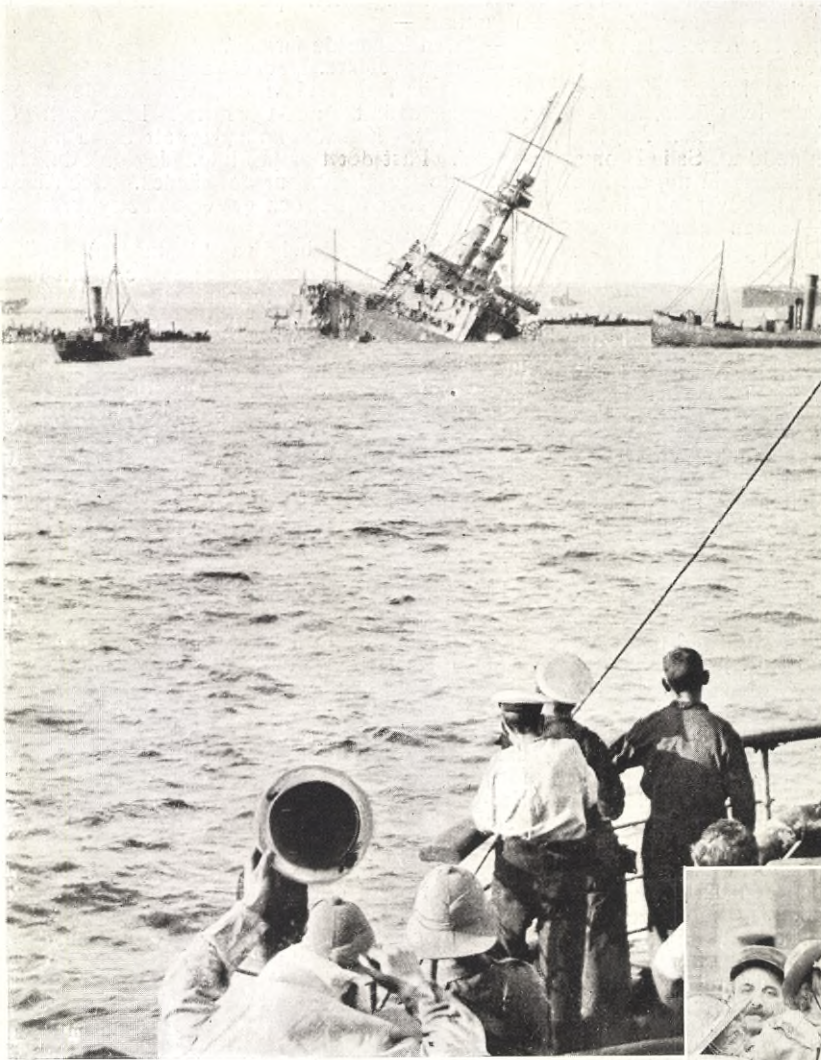

Bland dem, som af Carnegie-stiftelsens styrelse vid dess senaste sammanträde utmärkts för räddningsbragder, är äfven trettonåringen Erik Stahre från Strömstad, hvilken den 31 jan. i år med fara för eget lif räddade sin far från drunkning. Vid en skridskofärd, som de båda nämnda dag företogo, brast isen under Erik, och då fadern skyndade till hjälp, kom äfven han i vattnet. Erik som med egna krafter tagit sig upp på isen kröp fram till vaken där fadern kämpade för lifvet, och lyckades efter ihärdigt arbete få honom upp och tillbaka på fast is.

ERIK STAHRÉ, STRÖMSTAD, som af Carnegie-fonden tilldelats Åckur af silfver jemte 500 kronor för den hjältebröd hvärigenom han d. 31 sislåne januari räddade sin far från att drunkna.

Foto. André, Strömstad.

NÄR »MAJESTIC» SÄNKTES.

Öfverst:
DET STORA ENGELSKA
SLAGSKEPPET I SJUNKANDE
TILLSTÅND I DARDANEL-
LERNÄ, EFTER ATT HA BLIF-
VIT TORPEDERADT AF EN
TYSK UNDERVATTENSÅT
DEN 27 MAJ. — Vår bild är ett
märkligt dokument till det nya sjö-
krigets historia.

GÅFVOR OCH GENGÅFVOR:
Nederst t. v.: ETT ENGELSKT
MASKINGEVÅR, taget af tyskarne
under strid vid vestfronten och
omedelbart inriktadt mot de engel-
ska skyttegrafvarne.

Nederst t. h.: EN ICKE EXPLO-
DERAD 42-CM. TYSK MÖR-
SARGRANAT, funnen vid Verdun
och förd till Paris.

INNEHÅLL:

Disponent V. Folin + (biograf
och helsidesporträtt). — Kristliga
studentmötet på Åtvidaberg. —
Skånsk hembygdsfäst. — Bombar-
demanget på Karlsruhe. — Elds-
vådor. — Världskriget. — Bilder
till den svenska och utländska dags-
krönikan. — Veckans porträttgal-
leri. — Mötet. Ber. af Hjalmar
Bergman.

Öfver fotografien,

Rechts: Kem. A.-B. Ernst Sjöberg, Sthlm 1919

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskild medgivande förbjudes vid laga påfölja.

P. A. E. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG.